

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 106/09-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., V., zastúpenej advokátom Mgr. M. U., Z., ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SžoKS 132/2006 zo 17. mája 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2008 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 SžoKS 132/2006 zo 17. mája 2007.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka si na Daňovom úrade v N. (*d'alej len „daňový úrad“*) uplatnila nárok na náhradu podľa § 72 ods. 10 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení noviel (*d'alej len „zákon o správe daní a poplatkov“*). Daňový úrad rozhodnutiami č. 688/2100/678/03/Vat zo 17. januára 2003 (*d'alej len „rozhodnutie č. I“*), č. 688/2100/30108/03/Vat z 20. decembra 2002 (*d'alej len „rozhodnutie č. II“*) a č. 688/2100/3636/03/Vat z 27. februára 2003 (*d'alej len „rozhodnutie č. III“*) priznal sťažovateľke nárok na náhradu v sumách 9 097 075 Sk, 5 773 707 Sk a 44 745 488 Sk. V častiach, v ktorých nebola sťažovateľka pred daňovým úradom úspešná (v sumách 102 704 489,63 Sk, 106 027 857,63 Sk a 67 056 076,63 Sk), podala odvolanie, na základe ktorého Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (*d'alej len „daňové riaditeľstvo“*) rozhodnutiami č. I/221/12674-84914/2005/994088-r z 24. januára 2006, č. I/221/12675-84929/2005/994088-r z 24. januára 2006 a č. I/221/12428-83015/2005/994088-r z 24. januára 2006 zrušilo v zmysle ustanovenia § 48 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov rozhodnutia daňového úradu č. I, č. II a č. III (o priznaní súm 9 097 075 Sk, 5 773 707 Sk a 44 745 488 Sk).

Pretože sťažovateľka s rozhodnutiami daňového riaditeľstva nesúhlasila, podala na Krajskom súde v Banskej Bystrici (*d'alej len „krajský súd“*) celkom tri návrhy na preskúmanie zákonnosti predmetných rozhodnutí. Predmetné konania krajský súd spojil na spoločné konanie s tým, že boli vedené pod sp. zn. 23 S 48/2006.

Krajský súd rozsudkom č. k. 23 S 48/2006-36 z 31. mája 2006 žaloby zamietol, preto sťažovateľka podala odvolanie na najvyššom súde, ktorý rozsudkom sp. zn. 4 SžoKS 132/2006 zo 17. mája 2007 potvrdil rozsudok krajského súdu.

Sťažovateľka v ďalšom podrobným spôsobom zo svojho pohľadu interpretovala ustanovenia § 63 a § 72 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov (*poukazovala na rozhodnutie českého krajského súdu a občianskoprávne rozhodnutie najvyššieho súdu*) a na základe tejto interpretácie potom namietala právne závery krajského súdu a najvyššieho

súdu. Podľa jej názoru sa „všeobecné súdy... nevyporiadali s našou právnou argumentáciou, a preto považujeme rozhodnutie najvyššieho súdu za rozhodnutie, ktoré je v rozpore s uvedenými ustanoveniami ústavy a dohovoru... rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu našich ústavných práv, pretože tento sa obmedzil len na... konštatovanie, že sa pri posudzovaní našej veci plne stotožnil s rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 1 SžoKS 22/2005 zo dňa 30. 08. 2005 a jeho vysloveným právnym názorom o aplikácii ustanovenia § 72 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov“.

Sťažovateľka v nadväznosti na uvedené žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. sp. zn. 4 SžoKS 132/2006 zo dňa 17. 05. 2007, bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. sp. zn. 4 SžoKS 132/2006 zo dňa 17. 05. 2007 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500.000,- Sk, ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 23.347,- Sk na účet jeho právneho zástupcu...“.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žiadala sťažovateľka priznať „... napriek tomu, že ani takáto suma nemôže odčiniť útrapy a všetku našu ujmu, ktorú sme podstúpili nezákonným rozhodovaním správnych orgánov a všeobecných súdov, čím došlo k poškodeniu našej spoločnosti“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv konečným rozhodnutím vo veci jej žalôb o preskúmanie zákonnosti už označených rozhodnutí daňového úradu a daňového riaditeľstva, t. j. rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 132/2006 zo 17. mája 2007.

Z obsahu sťažovateľkinej argumentácie prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti je zrejmé, že podstata ňou namietaného porušenia jej základných práv a slobôd spočíva predovšetkým v namietanej nesprávnosti právnych záverov najvyššieho súdu obsiahnutých v napádanom rozhodnutí sp. zn. 4 SžoKS 132/2006 zo 17. mája 2007, čo sa týka nesprávnej interpretácie § 72 ods. 10 zákona *o správe daní a poplatkov*.

Najvyšší súd v odvolacom konaní označeným rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

«Najvyšší súd... napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd zistil, že zákonnosť napadnutých rozhodnutí a ich aplikácia predmetnej právnej veci závisí od výkladu ustanovenia § 72 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov v znení účinnom do 31. 08. 1999, ktoré ustanovenie bolo právnym základom na priznanie náhrady neoprávnené vymáhanie. Výklad k uvedenému ustanoveniu v danej právnej veci zaujal najvyšší súd vo svojom rozsudku č. k. 1 SžoKS 22/2005 právnymi názormi, ktorého rozsudku boli žalované správne orgány viazané i pri vydaní napadnutých rozhodnutí, ktorú skutočnosť i vyjadrili vo výroku napadnutých rozhodnutí.

Najvyšší súd SR konštatuje, že v rozsudku najvyššieho súdu č. k. 1 SžoKS 22/2005 zo dňa 30. 08. 2005 bol vyslovený záväzný právny názor, aplikácii ustanovenia § 72 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov v znení účinnom do 31. 08. 1999 tak, že „k priznaniu tejto náhrady nestačí vykonanie akéhokoľvek úkonu zo strany správcu dane, ak tento nemal za následok vymoženie dane prikázaním pohľadávky z účtu daňovníka na účet správcu dane, či jej vymoženie ako pohľadávky štátu iným spôsobom. Keď nič nebolo exekúciou vymožené celkom logicky neprichádza do úvahy nič vracať či istinu nahrádzať, a ak istina je nulovou hodnotou, túto neznenia žiadne úroky. Aj 200% úroky z nuly sú nulou“.

Z uvedeného výkladu vyplýva, že najvyšší súd považoval za predpoklad aplikácie ustanovenia § 72 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov v znení účinnom k 31. 08. 1999 reálne vymoženie určitej sumy. Najvyšší súd sa v tomto súdnom konaní s týmto vysloveným právnym názorom stotožňuje a tento právny názor potvrdzuje.

Podľa § 72 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov v znení účinnom ku dňu 31.08.1999, ak sa ukáže v priebehu ďalšieho vymáhania, že vymáhanie bolo neoprávnené, patrí daňovému dlžníkovi alebo ručiteľovi za takto neoprávnene vymáhané sumy náhrada v dvojnásobnej výške, ako sa poskytuje za preplatky zavinené správcom dane (§ 63). Ak ešte exekúcia trvá, správca dane ju z úradnej moci zruší rozhodnutím.

Najvyšší súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že konštrukcia uvedeného ustanovenia má odkazujúci charakter, čo znamená, že ju nemožno nielen samostatne použiť, ale ani vykladať teda bez väzby na ustanovenie § 63 zákona o správe

daní a poplatkov a to z hľadiska jeho zmyslu a účelu. Účelom uvedeného ustanovenia je vrátiť daňovému dlžníkovi sumu, ktorá bola od neho nútene vymožená. Ak sa nemá čo vrátiť nie je možné, ani náhradu za neoprávnené vymáhanie ani vypočítať a už vôbec nie cez rozhodnutia, ktoré daňovú povinnosť ukladajú. Uvedené vyplýva i z kontextu prvej a druhej vety ustanovenia § 72 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov. Ak exekúcia trvá, teda nedošlo k reálnemu vymoženiu pohľadávky od dlžníka správca dane ju z úradnej moci zruší. Prvá veta ustanovenia § 72 ods. 10 sa aplikuje v prípade, že došlo k reálnemu neoprávnenému vymoženiu daňovej pohľadávky.»

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike (porovnaj čl. 142 ods. 1, čl. 124 a čl. 127 ods. 1 ústavy) vyplýva, že preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci patrí predovšetkým do právomoci všeobecných súdov.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani posudzovať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže posudzovať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu

predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov. V takom prípade ústavný súd považuje sťažnosti za zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Zjavná neopodstatnenosť teda znamená, že už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistí žiadnu reálnu možnosť porušenia základného práva alebo základnej slobody napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne postupmi, ktoré im predchádzali v konaní pred orgánmi verejnej moci, osobitne v konaní pred všeobecnými súdmi (IV. ÚS 43/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v... čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Otázku, či konanie rešpektovalo princípy uvedené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, posudzuje Európsky súd pre ľudské práva so zreteľom na „osobitné okolnosti prípadu“ posudzujúc konanie ako celok (napr. rozsudky A. M. proti Taliansku, 1999, Van Mechelen proti Holandsku, 1997, Solakov proti bývalej Juhoslovanskej republike Macedónsko, 2001). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06).

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing)

v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

Po oboznámení sa s obsahom napádaného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 132/2006 zo 17. mája 2007 (tiež s prihliadnutím na obsah rozsudku krajského súdu č. k. 23S 48/2006-36 z 31. mája 2006, ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný) dospel ústavný súd k záveru, že zo záverov najvyššieho súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Ako už bolo uvedené, najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou krajského súdu a jeho závery možno podľa názoru ústavného súdu považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod zákonné znaky právnych noriem aplikovateľných v danej veci.

Výrok každého rozhodnutia všeobecného súdu konajúceho v civilnom procese vyjadruje záväzný a zásadne nezmeniteľný názor súdu na predmet jeho rozhodovania. Výrok súdneho rozhodnutia však nemožno vnímať oddelene od odôvodnenia súdneho rozhodnutia, a to najmä v prípadoch, v ktorých je s určitosťou preukázané, z akých skutkových a právnych dôvodov bol výrok rozhodnutia prijatý, pričom tieto skutkové a právne dôvody sú jedinými dôvodmi, na ktorých je výrok založený.

Z výroku označeného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že ním bol potvrdený napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 23 S 48/2006-36 z 31. mája 2006, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov.

Podľa § 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených (vrátane na vec sa vzťahujúcich rozhodnutí daňových orgánov, krajského súdu a najvyššieho súdu) vyplýva, že sťažovateľkou napádané rozhodnutia daňového úradu a daňového riaditeľstva boli na základe žalôb sťažovateľky podrobené dvojinstančnej súdnej kontrole.

Z odôvodnenia uvedených rozhodnutí je zrejmé, že tak krajský súd (v prvostupňovom konaní), ako aj najvyšší súd (v rámci preskúmania prvostupňového rozsudku krajského súdu) sa námietkami sťažovateľky v súvislosti s interpretáciou ustanovenia § 63 a § 72 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov vecne zaoberali.

Vychádzajúc z interpretácie ustanovenia § 72 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov najvyšším (ale tiež krajským) súdom, podľa ktorej predpokladom aplikácie ustanovenia § 72 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov v znení účinnom k 31. 08. 1999 je reálne vymoženie určitej sumy, ústavný súd vyslovený právny záver najvyššieho súdu nemohol považovať za arbitrárny, t. j. popierajúci znenie, účel či význam uvedenej právnej normy.

Záveru najvyššieho súdu (ktorý sa v podstate stotožnil so závermi súdu prvého stupňa) možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod zákonné znaky právnych noriem aplikovateľných v danej veci.

V neposlednom rade ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Preto ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než

ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu. Navyše, bol to práve namietaný najvyšší súd, ktorý v rámci svojho rozhodnutia poukazoval na iné rozhodnutie najvyššieho súdu (sp. zn. 1 SžoKS 22/2005 z 30. augusta 2005), z ktorého vychádzal a ktoré práve potvrdzovalo stabilne používanú interpretáciu dotknutého zákonného ustanovenia správnymi súdmi.

Ústavný súd vzhľadom na to nedospel k názoru, že by závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľkou označenými článkami ústavy a dohovoru. Samotná skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Takýmto rozhodnutím nebolo možné porušiť sťažovateľkou označené základné práva. Z toho vyplýva, že sťažnosť proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu je zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), a preto ju ústavný súd v tejto časti odmietol už po jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2009